

A la recerca d'un nou sol

QUIM GIBERT (PSICÒLEG)

Paula Hawkins, escriptora interessada en la violència de gènere, diu: «A les dones se les educa perquè es considerin vulnerables. Perquè evitin la violència se'ls diu que no portin minifaldilles, que evitin anar soles pel carrer de nit. I als homes no se'ls diu això. Sembla que se'ls estigui dient que és responsabilitat de les dones evitar convertir-se en víctimes» (*El Periódico*, 8-7-2015). Per a poder expressar aquestes reflexions, prèviament Hawkins s'ha hagut de fer una sèrie de preguntes sobre la violència masclista. El sol fet d'obrir debat en aquest camp i interpretar el que succeeix, provoca l'apoderament de la persona i, en conseqüència, la seva vulnerabilitat minva.

Moltes altres dones (i homes) no copen cap mena de violència sobre la dona. O bé no la volen veure i, per tant, no es molesten a fer-se cap pregunta al respecte. També és possible que, arran justament de la vulnerabilitat en la qual han estat educades, no es vegin amb cor de fer res. Sigui com sigui, les declaracions d'aquesta escriptora britànica, nascuda a Zimbàbue, són molt encertades: qüestionen una realitat basada en el domini masculí.

Els catalanoparlants, sobretot els de la Franja de Ponent, també hem estat educats perquè ens considerem vulnerables a efectes lingüístics. I se'ns predisposa a parlar en castellà i desprendre'ns d'aquells distintius que ens identifiquin com a catalanoparlants, per evitar així que ningú s'ofengui. Per això es fa necessari que ens interpel·lem sobre com el domini castellà marca la realitat actual de la Franja. I

Paula Hawkins

Foto: internet

cerquem maneres per a sentir-nos poderosos, en el sentit saludable del mot, sense renunciar a la nostra identitat lingüística. Això ens alliberarà d'aquesta percepció de vulnerabilitat. La talentosa Paula Hawkins es rebel·la escrivint novel·les a propòsit d'allò que la treu de polleguera. *La noia del tren* (Ed. La Campana, 2015), que s'ha venut força, és la darrera.

En aquesta línia, Chris McCandless, un jove amant de la natura, en el llibre *Into the wild* diu: «Hi ha moltes persones que se senten insatisfetes i que no prenen la iniciativa de canviar les seves circumstàncies, ja que les han condicionades perquè acceptin una vida basada en l'estabilitat, les convencions i el conformisme.» McCandless és partidari de renunciar a aquelles existències segures i monòtones, atès que sempre experimentes el mateix: «La joia de viure rau a trobar experiències noves, i aquesta és la raó per la qual no hi ha felicitat més intensa que viure amb uns horitzons que siguin sempre canviants.»

I és que les pors, els acomplexaments, no ens deixen ser. De fet, ens converteixen en persones moribundes. Això explica que, malgrat l'avançat procés de substitució lingüística de la Franja de Ponent, hi ha un escàs activisme cultural en bé d'allò nostrat. Si bé hi ha un mínim de convocatòries per la llengua, aquestes són totalment insuficients amb vista a poder reviscolar.

Rudyard Kipling, escriptor britànic nascut a l'Índia, fa parlar així un dels seus personatges: «Hi ha quelcom d'amagat. Vés a veure què hi ha darrere les muntanyes. Està perdut i espera. Has de partir!» ♦